

Sweet Sixteen

Joan Obrador

Jo també estic contra la darrera Guerra de l'Imperi Americà... Però, no per això, reivindicaré el mal gust, Com a defensa del cinema espanyol! I molt manco, de l'uropeu, que és el nostre.

Qui és en Liam? És un delinqüent adolescent que sap que ha errat el camí i intenta autoredimir-se pels seus propis mitjans? O és un aprenent de mafiós com qualsevol altra, un xic ingenu? És el vell mite d'Èdip renascut entre ionquis i prostitutes suburbials?. Ha pretès Ken Loach analitzar en profunditat les causes del problema social de la drogaaddicció o, simplement, ha fet una nova lectura de *Don Quijote i Sancho Panza*? Tots aquests interrogants, i d'altres que no puc explicitar, provoca el darrer film de Loach. Per això, no hi ha cap dubte que ens trobem davant d'una gran obra cinematogràfica. El director anglès, com gairebé sempre, a partir d'un estil documental i uns fets que formen part de la vida quotidiana dels qui més pateixen dins la societat capitalista, aconsegueix una obra poètico-filosòfica que mostra, de bat a bat, el misteri de la nostra existència, única, irrepetible i enclaustrada dins la més absoluta solitud.

Liam i Pimball són fills d'aquella part fosca de la nostra societat que nosaltres, els qui gaudim de totes els avantatges de la societat postcapitalista, no volem veure. Ells seran delinqüents perquè ja hi han nascut, sent-ho. Vull dir: si des de ben petit només coneixes tot allò que es troba més enllà de la llei —corrupció policial, tràfic de drogues dins la presó, tot tipus de maltractaments, la infinita varietat de petits delictes per aconseguir la dosi diària...—, ¿tindràs mai cap possibilitat de viure conforme a allò que et demana la societat? El més curiós del cas és que, tant l'un com l'altre, saben distingir perfectament entre el bé i el mal, i són plenament conscients que han crescut al si d'unes famílies que han infringit tant les lleis com els codis morals més sagrats. Per això, quan decideixen tra-

ficar amb l'heroïna —Liam té massa pressa per aconseguir un refugi daturat per a la seva mare— estan disposats a fer-ho de manera legal i no enganyar els pobres ionquis, per això Liam rebutja la primera navalla que li ofereix el seu amic.

Sweet Sixteen té moltes lectures diferents; per exemple, Loach dibuixa perfectament què vol dir amiat i com, la relació humana més preuada, és contradictòria amb les relacions mafioses. No debades, el cap de la màfia local li exigirà, com a pas previ perquè pugui ser un dels seus que s'obli-

di del seu amic. Perquè, ell, és fill d'un ionqui, és dèbil i no té el que és més important de tot per triomfar en el negoci de la pols blanca: iniciativa. També és curiós comprovar com el director anglès idealitza el regne del gran traficant: una vida opulenta sense cap tipus d'entrebancs amb la legalitat vigent. Abans que interpretar la irrupció de Liam i Pimball en el negoci com una amenaça, ho veurà com una oportunitat més. Converteix al primer en el seu aprenent i, al segon, li donarà el càstig apropiat per a un nin de la seva edat: una dutxa fre-

Liam i Pimball són fills d'aquella part fosca de la nostra societat que nosaltres, els qui gaudim de totes els avantatges de la societat postcapitalista...

da i enviar-lo a ca seva sense sabates.

Emperò, un podria pensar que el tema clau de *Sweet Sixteen* és el desamor. Ken Loach i Paul Laverty, el guionista d'aquesta obra, saben quin és l'origen del mal: l'absència de l'amor. Liam intueix que ell és qui és, perquè li va mancar una llar quan més la necessitava i, per això, voldrà tornar a unir les tres persones que més estima d'aquest món al pis, fruit de la seva empena en els negocis: la seva mare, la seva germana i el seu nebot d'any i mig. —Les dones, sempre tan unides a la terra i al cor!—. Chantelle

sap tota la veritat. Una part la hi dirà sense dubtar: no vol que el seu petit fill caigui en mans de la droga, per això, li ofereix tot el seu amor i vol rebutjar tot contacte amb aquest submón. “La seva mare, li diu, no l'ha estimat mai a ella ni ha al seu fill”. L'altre part s'estimarà més que la descobreixi per ell mateix.

Suzanne, la mare de Liam, és el gran enigma d'aquest film. Ella, que és qui més estima Liam; per qui decidirà enfrontar-se directament al seu padrastre, però que també podria ser son pare, i per qui seria capaç de ma-

tar... Ella que ha estat utilitzada sense escrúpols per Stan en el seu lucratiu negoci i que, fins i tot, ha arribat a pagar per ell... A qui estima Suzanne?... Quan s'adona de la veritat, quan descobreix que tot el seu projecte de vida s'ensorra com un castell de naips perquè l'amor ha enterbolit la ment de sa mare, Liam acomplirà el seu destí. Un destí compartit amb l'*Èdip* de Sòfocles i que ja es deixa pressentir a la seqüència inicial del film, en el mateix moment que Stan l'obliga a ficar-se el carregament d'heroïna dins la boca, aferrat a les genives superiors. ■

